Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

15-11-51

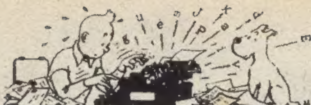

KUIFJE

46

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

PLOTSELING.. TREFT EEN PROJECTIEL DE FLANK VAN DE MOLOCH...

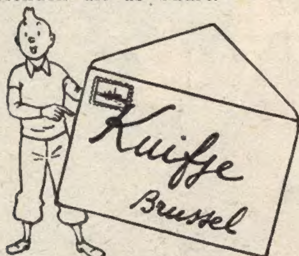

HIP HIP HOERA voor de nieuwe Hollandse leden die we hierbij van harte welkom heten in de grote familie !

W. Groenveld, C. C. Perpstra, L. Bertebroer, van Zonneveld; K. G. de Jong, van Kijkduin; M. Bolle, van Amsterdam; A. Vissers, van Den Haag; H. van Nood, van Schiedam; H. M. Kwint, van Groningen; F. de Hey, van Den Haag; Joost Muller, van Piel; Walter Sorgerdrager, van Den Haag, Paul Deedman, Den Haag, Lamers van der Weyden, van s' Hertogenbosch.

Willy Vandermeeren, Leuven. — Je briefje deed me veel genoegen. Je ziet dus dat moed en volharding uiteindelijk toch beloond worden. Ik hoop dat je nog dikwijls zult meewerken aan onze rubriek « Jullie krijgen het Woord ». Mag ik er op rekenen ?

Edmond Carlier, Sint-Stevens-Woluwe. — Ik vind het prettig te vernemen, dat je m'n kaart en goede wensen ontvangen hebt. Groeten aan alle Kuifjesvrienden uit de buurt.

Edward Devroey, Kessel-Lo. — Ik heb je groeten aan Willy Vandersteen overgemaakt. Het « Spaanse Spook » zal in album op de markt gebracht worden binnen afzienbare tijd.

Eric de Buysere, Eeklo. — Het tweede deel van « Het Geheim van de Zwaardvis » is nog niet van de pers, dus kan ik het je ook niet opsturen. Heb nog wat geduld, het komt wel !

Ende dispereert niet !

PIETER was een jongen zonder enig zelfvertrouwen en er was ook niemand in zijn omgeving die hem aanmoedigend toesprak. Integendeel. Hij was schuchter, onhandig en wat hij ook zei en deed men antwoordde hem steeds:

— Je bent een domoor ! Nooit kun jij iets goeds doen! Uit jou groeit er nooit een flinke man !

De uitslagen van Pieter waren nooit schitterend. Hij was altijd bij de vijf laatsten van de klas en scheen daarin te berusten. Waarom niet, vermits iedereen er toch van overtuigd was dat hij niets kon en niets wist.

Toen sloot Pieter vriendschap met Rolf, een intelligente, gevoelige jongen, die niet alleen hersens had, maar ook het hart op de rechte plaats droeg. Hij was het die in Pieter een heleboel kwaliteiten ontdekte. Rolf trachtte Pieter's interesse te wekken voor geschiedenis, letterkunde en tal van andere zaken en maakte hem wegwijs in de kronkelwegen van de grammatica. Pieter deed zijn best z'n enige en goeie vriend niet teleur te stellen. Heel dikwijls leerden ze samen hun lessen, lazen samen een boek en gingen Donderdags 's namiddags zwemmen en roeien. En zo gebeurde het mirakel.

In de klas is Pieter tien plaatsen vooruitgeschoven en er is niemand die er nog aan denkt hem een « domoor » te noemen. Men aanziet hem voor een student die langzaam maar zeker gaat, niet brillant, maar ernstig en degelijk is.

Pieter heeft de raad — Ende dispereert niet — van Jan Pieterszoon Coen, de stichter van Batavia en de grootste gouverneur-generaal van Nederlands Indië, trouw ter harte genomen.

Meisjes en jongens die geen studiehoofd hebben, kunnen uit deze geschiedenis leren, dat ze de moed niet mogen opgeven en nooit mogen dispereren ofte wanhopen. Zij die begaafd zijn en spelenderwijs alle studiemateriaal verteren, weze het een voorbeeld : Hun taak is het de minder begaafde vrienden te helpen, moed en zelfvertrouwen in te pompen. Dat is echte kameraadschap !

Kuifje

Hugo Hendrickx, Mechelen. — De geheime boodschappen die in ons blad verschijnen moeten natuurlijk helemaal opgelost worden. Wanneer je het goed kunt, is het interessant met andere Kuifjeslezers in geheimschrift te corresponderen.

Philippe Maes, Gent. — Hoe is het mogelijk dat je wel de eerste zin en niet de volgende van de boodschap kunt oplossen ? Ik zend je de uitleg persoonlijk en hoop dat je in 't vervolg meer sukses hebt.

Christiane Placke, Leuven, en Daniel van Dam, Vilvoorde. — Ziehier wat jullie moeten doen om lid te worden van de grote Kuifje's club : Volledige naam en adres sturen, geboortedatum en pasfoto. Indien jullie niet geabonneerd zijn, sturen jullie bovendien 10 frs. voor de lidkaart en 10 frs. voor het kenteken. Het geld sturen jullie natuurlijk onder vorm van postzegels ofwel storten jullie het op P.C.R. 1909.16 van Les Editions du Lombard, met duidelijke vermelding : **« Voor de club »**.

Max Bolle, van Amsterdam. — Zou je aan de redactie van « KUIFJE », te Brussel, je volledig adres willen laten geworden ? Dank en hartelijk gegroet!

Johnny Roosemeyer, Antwerpen. — Ik vind het prettig dat je de Grote Prijsvraag niet te moeilijk vond en je al de vragen kon beantwoorden. Wie de eerste prijs zal winnen? Ja, dat weet ik ook niet. De uitslag zal natuurlijk gepubliceerd worden; doch daarvoor moet je nog wat geduld oefenen.

Luc Bestebroer, Zonneveld. — De Hollandse en Vlaamse edities van ons blad zijn niet dezelfde. De Hollandse uitgave telt inderdaad zestien bladzijden. Voorlopig kunnen we hieraan geen verandering brengen. Ontbrekende nummers moet je vragen aan onze vertegenwoordiger in Holland.

Albert Vannobel, Merkem. — Walt Disney werd geboren in 1901, hij is Amerikaan en meester in dierentekenfilms. Zijn eerste groot sukses was Mickey Mouse. Een tekenfilm bestaat uit louter tekeningen. Het tijdsverloop van iedere beweging wordt nauwkeurig geanalyseerd en van iedere fase wordt een afzonderlijke tekening gemaakt.

De Matterhorn is 4503 meter hoog. Over ontdekkingsreizen schrijven we wel eens een artikel. Beste groeten aan allemaal !

Frans Verschoren, Lier. — Dank voor je éérste briefje. Een abonné is iemand die het abonnementsgeld voor drie maanden, zes maanden of een jaar op onze P.C.R. stortte en zijn blad iedere week met de post ontvangt. De jongens die hun blad bij een dagbladhandelaar kopen en dus iedere week betalen, zijn geen abonnés !

René Pay, Halle. — Bij m'n weten worden er in de Winter geen zeepkistwedstrijden ingericht. De laatste koers was die van Eupen. Deze Winter kun je dus aan een zeepkist bouwen en oefenen om volgend seizoen mee te dingen naar de beker. De reglementen werden je opgezonden. Veel sukses !

Jean-Marie en Paul Maes, Turnhout. — Het ontbrekende nummer zal je opgezonden worden. Onze Grote Prijsvraag is begonnen in nummer 39 en zal eindigen in nummer 47. Om in aanmerking te komen voor een prijs moet je natuurlijk trachten de vijf proeven op te lossen. Het formulier om de antwoorden op te schrijven, zal in ons blad ingelast worden. Veel geluk !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
KUIFJE-Holland - Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs: fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKST EN TEKENING
DOOR BOB DE MOOR

Cori, een weesjongen, werd door kapitein Janszoon als kind aangenomen. Cori mag nog niet mee naar zee van z'n vader en het is daarom, dat hij 's nachts heimelijk aan boord klautert...

(Wordt voortgezet.)

VAN WAAR KOMEN ONZE HUISDIEREN ?

ONZE poedel stoeit met ons, loopt ons overal na, maakt ruzie met de pekinees van de buurman en onze kat ligt opgerold in haar mandje bij de kachel. We kennen de oude, trouwe ezel van de molenaar, het paard van de bakker en de kippen van de hoeve waar we eieren halen. Al deze dieren zijn ons zo vertrouwd, dat we ons nooit afvragen : Hebben ze altijd in ons midden geleefd ? En waar komen ze vandaan ? In de geschiedenis, of de evolutie van de wereld zijn ze pas laat verschenen. Dus, zouden we de oorsprong van onze huisdieren makkelijk moeten terugvinden. Neen, zo eenvoudig is het niet en er zijn nog heel wat duistere punten, waarover de geleerden het niet eens zijn en het misschien nooit eens zullen worden.

ONZE HOND KON NIET BLAFFEN !

Hij stamt af van de wolf ! Neen, van de jakhals ! Een kruising van wolf en vos. Ook mis, het is een aparte diersoort. Dat zijn de meningen van de geleerden die jarenlang dit raadsel hebben bestudeerd. Sommige geleerden menen, dat al de hondensoorten van éénzelfde hond afstammen wat door anderen formeel tegengesproken wordt. Een ding is echter zeker : in den beginne kon de hond niet blaffen !

Het is zeker dat de mens dadelijk van de hond is gaan houden, hem de wacht bij zijn woonstee opdroeg en mee op jacht nam. Het is de mens, die gemerkt heeft hoeveel leven en gevoel er in de hondenogen zat en hem leerde spreken, d.w.z. blaffen. De wolven en de jakhalzen huilen, maar kunnen niet blaffen; dat kan de hond alleen. De man die zijn hond kent, weet dat hij niet steeds op dezelfde wijze blaft en hij weet precies wat iedere wijze van blaffen betekent. Het was de mens die het hondenras door verzorging, zorgvuldige kruising en ook bij toeval, veredelde en niet alleen het uiterlijk, doch ook de karaktereigenschappen. De mens kweekte zelfs specialisten en de Egyptenaren kenden reeds de jachthond, de herdershond, de dog en zelfs de dashond.

ONZE KAT KWAM MET DE RIDDERS MEE

Het staat wel vast, dat ons Minneke Poes niet afstamt van de wilde Europese kat (thans zo goed als uitgestorven), doch wel van de Noordafrikaanse; de kat die naar onze streken kwam met de terugkerende kruisvaarders. Ze kwam mee met de zwarte rat, de plaag van de Middeleeuwen. Voor de kat er was, lieten de mensen het aan de bunzing over de zwarte ratten te verdelgen, maar een bunzing is nu eenmaal geen dier dat men in huis kan houden. Oorspronkelijk was de kat dus geen luxedier, dat is ze pas later geworden.

De Perzische of Angorakat werd in de XVIe eeuw ingevoerd. De Siamese kwam pas in de helft van de XIXe eeuw naar Europa en werd voor het eerst bewonderd te Londen. Voor zulke poesjes werden toen fantastische prijzen betaald.

DE GESCHIEDENIS VAN HET PAARD

Het eerste paard, « het edelste aller dieren », was niet groter dan een hond, had aan de voorbenen vier en aan de achterbenen drie tenen en het staat nagenoeg vast, dat het in Centraal-Azië het levenslicht zag. Veel later treffen we in Noord-Amerika (echter afkomstig van Azië), een paard dat zo groot is als een flinke herdershond, drie tenen heeft en een gebit zoals onze huidige paarden er een hebben. Voor de hérontdekking van Amerika in 1492, waren deze dieren weer uitgestorven. De later aangetroffen mustangs (Noord-Amerika) en cimmarones (Zuid-Amerika) zijn door Europeanen ingevoerde en weer verwilderde paarden.

In de tijd van Karel de Grote moeten er in Midden-Europa nog wilde paarden geleefd hebben. Ze trokken zich steeds verder naar de steppen van het Oosten terug en ook daar waren hun dagen geteld.

Van de warmbloedige paardenrassen is het Arabische het meest bekende en is een directe afstamming van een paardensoort, die reeds tijdens het Bronstijdperk werd getemd. In de XVIIe eeuw werden er in Engeland drie Arabische volbloed hengsten ingevoerd : de stamvaders van het zo beroemde « Engelse volbloed ».

De éérste vorst die in het Westen maatregelen nam ter veredeling van het paardenras was Keizer Karel.

In de Bijbel spreekt men het eerst over paarden ten tijde van Mozes, zonder evenwel het dier bij zijn naam te noemen. Men zegt dat vijandelijke legerscharen « vreemde dieren » gebruiken, die men in weerwil van hun gestalte en kracht, niet hoeft te vrezen.

De ezel komt uit Egypte, ging vandaar naar Klein-Azië, Zuid-Europa en drong ten slotte door naar het Noorden. Menselijk behandeld werd hij noch in het Zuiden, noch in het Noorden. Hij moest de zwaarste lasten trekken, tevreden zijn met de afval, het groen dat hij vond langs de wegen en kreeg nooit een vriendelijk woord. Op de veredeling van het ezelras heeft de mens zich nooit toegelegd en wel zeer ten onrechte. De ezel is helemaal niet dom en kan in de kaalste, de ruwste, de onvruchtbaarste streken gehouden worden.

IETS OVER DE KOE, DE HEN EN DE HAAN

Het rund zou niet afstammen van de oeros (aurochs = primitief rund), dat in onze streken leefde toen Julius Cesar ze veroverde, maar wel van de Indische zebu. De halfwilde stieren van de Camargue zouden nog afstammen van het primitief rund.

De geit, het varken en het schaap komen uit Azië en het konijn uit Afrika.

De haan komt uit het land van de Hindoe's. De Joden van het Oude Testament kenden geen haan. In Griekenland en Egypte drong hij pas laat binnen. De gewone fazant komt uit Klein-Azië, terwijl de goudfazant en andere zeldzaam mooie soorten uit China stammen. De pauw is uit Indië en China afkomstig. Het parelhoen komt uit Afrika en de kalkoen uit Amerika.

WAAR KOMT HET WOORD « PAARD » VANDAAN ?

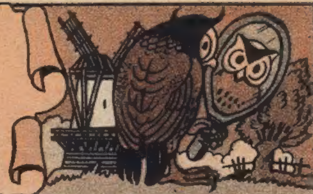
De naam van het paard zou in alle talen afgeleid zijn van de twee betekenissen, die het had in het Sanskriet, nl. « aczwa » en « capella ». In het Perzisch zegt men « aspa », het Russisch « hacza », het Armeens « asb ». In het Grieks spreekt men men « kapallas », in het Latijn « caballus », in het Spaans « caballo » en in het Litauws « kummele ». Uit het Keltisch woord voor paard « vehoreda », ontwikkelde « palfredus » (Romaans), vandaar ons woord palfrenier. Vehoreda is Rheda en vehere. Rheda is wagen en vehere (ons vehikel) betekent trekken. Het geheel is dus « wagentrekker ».

Tijl Uilenspiegel

Claes, de kolenbrander van Damme, wordt er van beschuldigd de Geuzen te helpen. De baljuw komt hem gevangen nemen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

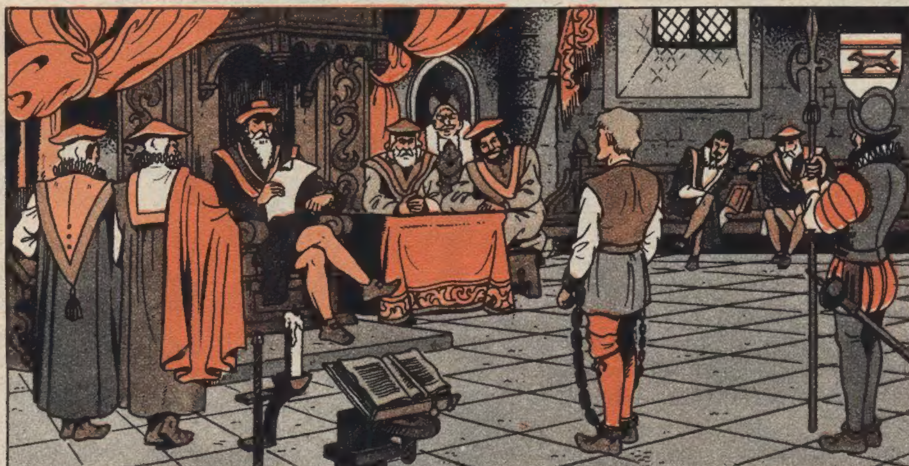

Claes wordt beschuldigd hulp te hebben verleend aan de Geuzen en verzet te hebben gepleegd tegen het Spaans gezag. Claes wordt tot de brandstapel veroordeeld, doch krijgt de kans zijn leven te redden...

... indien hij zegt waar de schat verborgen is. Claes zwijgt en wordt in de kerker geworpen. Nog dezelfde avond richt de beul een brandstapel op...

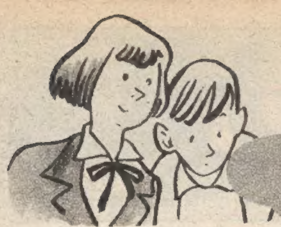

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

De tuinbouwarchitect is kittelachtig !

Colerette, de beroemde detective, werd door ras Lipari Mahonen ontboden. Ondanks de aanwezigheid van de detective wordt de platina kat gestolen en de ras gekneveld op zijn bed. Hij besluit naar zijn land terug te keren. Heel het gezelschap stapt in de trein voor Marseille. Colerette vat een zekere Laitance bij de kraag en verdenkt hem van diefstal en andere misdaden. Onze detective slaat echter de bal mis...

EN ziehier wat er verder gebeurde :

Men had de snikkende Laitance opgesloten in de coupé van de keukenprinsen, die intussen waren opgestaan. Met een ketting was Laitance aan de stijl van een bed vastgeklonken. Hij keek door het venster naar het voorbijrollende landschap. De reizigers waren allen wakker, wasten, kleedden zich en liepen door de gangen op en neer. Marina en Jaak maakten ook hun toilet. De oude huishoudster hielp hen een handje. Ze had Colonel meegebracht : hij was de hele nacht braaf geweest en verdiende dus een beloning. Aan de andere kant van de wagen vervolgden de Ras en de kamerheer hun rituele reinigingen, volgens de mode van hun land, in een groot, koperen bekken dat te midden van de lijfwachten geplaatst was. De politieagenten reikten hun de handdoeken aan. Enkele uitgehongerde reizigers renden naar de restauratiewagen. Het is toen dat de deur van de geïmproviseerde cel behoedzaam geopend werd...

Een minuut later streek Colerette boter op zijn toast en hoorde een lach gevolgd door een doordringende gil...

De reizigers van de speciale wagen hadden het ook gehoord. Toen de detective naar de gang stormde, botste hij tegen de Ras, de kamerheer, de politieagenten, de kinderen, Sidonie, de kanarie en nog een dozijn onbekende reizigers...

— Blijf op uw plaatsen, riep Colerette, of ik sta niet in voor de gevolgen !

De Ras trok zich waardig terug maar, hij had zijn tijd niet verloren want op de rug van verschillende personen wiegde aan een elastiek een kleine paljas.

De detective bekommerde zich niet om die kinderstreken maar wierp de deur van de cel open. De arme gevangene lag bewusteloos op de grond en op zijn hoofd was een rode vlek zichtbaar die langzaam groter werd... Geholpen door de treinwachter en een kellner, lei Colerette de gevangene op het bed en verzorgde hem. De wonde was niet diep alhoewel dicht bij de slaap door een hard en puntig voorwerp toegebracht.

— Dat kan onze verdachte niet zelf gedaan hebben. Daarbij, indien hij zich zou hebben willen zelfmoorden, zou hij niet eerst gelachen, dan geschreeuwd hebben, merkte de detective op.

Deze indruk werd nog versterkt toen men uit de linkervestzak van Laitance een pak zag puilen, dat er vóór de aanhouding niet instak. De tuinbouwarchitect had dit pak ook niet zelf in zijn zak kunnen steken vermits hij handboeien droeg. In het pak vond men een zwart wolvenmasker en een domino : dubbel-zes !

— Ik zat opgesloten en weende, want de diefstal van mijn introductiebrieven en de z w a r e beschuldiging tegen mij geuit was meer dan ik v e r d r a g e n kon. Langzaam viel ik in een soort verdoving en had plotseling een vreemde gewaarwording; ik had lust om te lachen ! Ik moet u zeggen dat ik zeer kittelachtig ben. Indien iemand m'n heupen of lenden raakt, lach ik me krom. Ik kan het niet helpen. Wel, het was alsof iemand, die ik niet zien kon (ik had me naar het venster gekeerd) langs mijn linkerzij streek. Ik lachte en dat kon dat mysterieuse personage blijkbaar niet verdragen want zijn reactie was bliksemsnel Ik kreeg een zware slag op de schedel. Ik schreeuwde uit alle macht en dan weet ik niets meer. Dat is alles wat ik u kan vertellen, mijnheer.

Colerette maakte de boeien los.

— U laat me vrij? vroeg Laitance gelukkig.

— Verontschuldig me, een intelligent man moet zijn vergissingen durven bekennen. Het is nu zonneklaar dat u geen deel uitmaakt van de bende die ik bekamp. U werd integendeel het slachtoffer van deze bende. De dieven wilden zeker de verdenking, die reeds op u rustte, nog versterken. Een van de bandieten liet het masker, dat de echte dief. vorige nacht gebruikte, in uw zak glijden. Hij stak er ook een domino in. Een domino, waardeloos op zichzelf, maar het herkenningsteken van de leden van de bende. U lachte en draaide het hoofd om. De bandiet vreesde dat u zijn gezicht zou zien en gaf u een slag met een hamer of een vuistslag op Amerikaanse wijze!

De arme gevangene lag bewusteloos op de grond...

— Uw redenering is niet zo kwaad maar, indien U mij niet ondoordacht opgesloten hadt...

Het is gebruikelijk dat de detective enkele onschuldigen vastzet alvorens de hand op de ware schuldige te leggen. Hebt u eergisteren in Hôtel Impérial gelogeerd ?

— Waar er drie honderd vijftig kamers zijn !

— Uw uitzicht en uw houding gaven aanleiding tot verdenking...

— Verduiveld ! Ik zie eruit en ik houd me zoals ik wil. Omdat ik houd van een Rubenshoed en mijn blik fataal is, beschuldigt men mij van alle onheil en van alle misdaden in een omtrek van honderd kilometer ?

— In uw reiskoffer steken pruiken en een doos schmink...

— Waarom niet ? Ik ben amateur-toneelspeler. Sedert m'n prille jeugd verkleed ik me graag. Is er misschien een wet die zulks verbiedt ? ...

— Gaat u maar niet verder, mijnheer, u was slechts een paar uur opgesloten en thans laat ik u vrij...

— U is goed ! Ik heb er mijn plaats en m'n goed humeur bij verloren en dat alles omdat ik een granaatkleurige muts en een rode neus heb. Het is eenvoudigweg schandalig !

Terwijl dit geredetwist voortduurde ging Marina naar de treinwachter, die nog steeds met het masker en de domino in de hand stond.

— Laat eens kijken ?

Ze onderzocht de twee voorwerpen vluchtig, gaf ze terug en keerde naar haar broer aan wie ze vertelde :

— Die domino ziet er uit gelijk alle dominos. Aan de binnenkant van het fluwelen masker geen enkele afdruk, geen draadje aan gekreukt.

— Dat dacht ik reeds. Dat masker werd niet eens gebruikt. Maar waarom willen de bandieten alle schuld absoluut op de rug van die zonderling laden, door Slaat-er-naast aangehouden ? Eigenaardig ! En waarom stopten ze dan niet het echte masker in zijn zak, het masker dat ze vorige nacht *wel* gebruikten ?

— Interessante vraag. Ik zal er over nadenken.

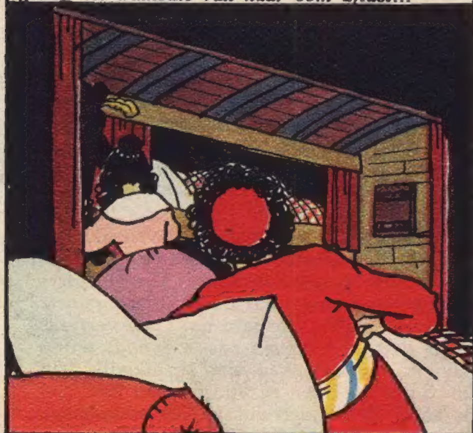
En Marina lei zich te bed en sliep weldra in...

VOLGENDE WEEK :
Tiffon-Palamos is dikker geworden...

De Smaragden van de Conquistador

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

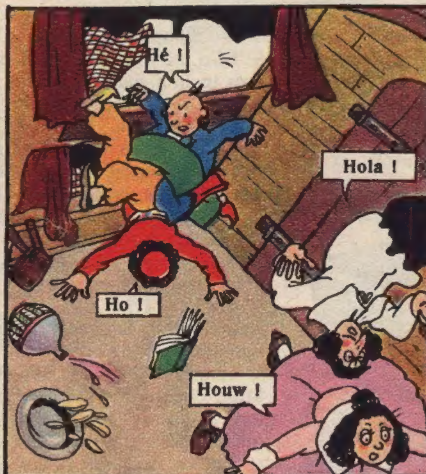
Hassan en Kaddoer werden door de oude Boezraël in de XVIIe eeuw getoverd ! Zij komen terecht op een Spaans galjoen dat koers zet naar San Bimbo. Hassan en Kaddoer sluiten vriendschap met Pedro de la Veranda en zijn nicht Kunegonde...

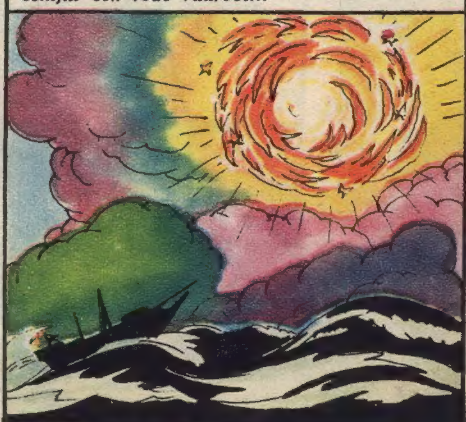

(Wordt voortgezet.)

De terugke[...]

OF HOE EEN VERDWAALDE

EEN hond die verdwaald is, wordt wel eens gek. Oudere honden vooral, omdat ze in hun wanhoop niet meer weten waarin of waaruit. En ik was wel degelijk een hond, een verdwaalde hond, maar ik was nog jong en vast besloten mijn lieve meesteres te zoeken. En nochtans...

Met een zak appelen is alles begonnen. Tot op die dag berustte ik goedschiks, kwaadschiks in het eentonig leven dat m'n deel was in het huis van de twee broeders, dat aan de rand van het woud achter enkele bomen verscholen stond. Die broeders hadden galgentronies en waren tuinier, dat dacht ik ten minste in het begin. Later wist ik wel beter. Gaspard en Theo vertrokken iedere morgen met de fiets en kwamen pas 's avonds terug. Uit hun gesprekken kon ik dan opmaken, dat ze dikwijls van werkplaats veranderden. Soms brachten ze voorwerpen mee van de meest uiteenlopende aard. Ze stelden die, na het avondmaal, op de tafel uit en bij het schaarse petroleumlicht redekavelden ze over de waarde ervan.

— Koopjes of geschenken van hun meesters, dacht ik.

M'n nieuwe meesters, ik moet ze wel zo heten, alhoewel ik hen in m'n hart nooit die naam heb toegekend, mishandelden me niet. Ze hadden zelf altijd een reuzenhonger en gaven me eten zoveel ik wou. Ik mocht vrij in huis en tuin rondlopen, maar het hekken en de onheiningsmuren waren zo hoog, dat er voor mij geen hoop bestond er ooit overheen te geraken. Klagen kon ik dus niet, maar ik kwijnde, of juister ik snakte naar een vriendelijk woord, dat ik nooit kreeg omdat m'n meesters nu eenmaal ruw en onbehouwen waren. Nooit een echt gezellig babbeltje van man tot hond, dat beiden deugd doet! De schotel eten, was het enige wat ons met elkaar verbond.

Ja, ik dacht aan m'n zachte meesteres met de sneeuwwitte haren, aan het schaduwrijk park waar ik met de kinderen stoeide, en de paarden die deden alsof ze me uitscholden, wanneer ik blaffend tegen hun flanken omhoogsprong. Heel de lange, eentonige dag zag ik met gesloten ogen die beelden voor me. Alhoewel het heimwee bleef knagen, berustte ik langzamerhand in die toestand...

Tot de dag dat Theo een zak appelen naar huis bracht. Het was een doodgewone zak appelen die hij achteloos leegschudde in een hoek van de keuken...

Maar heb ik dan werkelijk het hoofd verloren? Ik vertelde niet eens hoe het kwam dat ik in dat akelig huis, dat niet het mijne was, woonde en waarom ik die appelen als dol besnuffelde!

Het was een mooie lentedag toen ik verdwaalde. Ik was over de haag gesprongen en zwierf met enkele vrienden uit de buurt in het bos. Spelend en stoeiend door het struikgewas en rond de vijvers, gingen de uren snel voorbij. De zon zat reeds laag aan het horizont, toen ik meende de oudsten van de kinderen te herkennen. Ze waren per fiets en ik liep achter hen aan, hapte naar hun broekspijpen en blafte van vreugde. Ze lieten het zich welgevallen. Hadden ze me een paar schoppen gegeven, zoals vele fietsers doen (Ba, wat een ras, die fietsers!) zou ik m'n vergissing vroeger ingezien hebben. Het was reeds nacht en ik volgde heel lang het licht van de fietslantarens.

r van Tuli

VERHAAL VAN J. BRANER

HOND ZIJN MEESTER WEERVOND

Stilaan kreeg ik toch argwaan en luisterde scherper om hun stemmen te herkennen. Bij iedere draai van het wiel, werden ze me vreemder...

We kwamen aan een groep huizen en toen was het me duidelijk, dat ik noch de jongens noch het dorp kende. De fietsers stapten af, en een van hen naderde me om te zien of ik een halsband droeg (die dag had ik er geen aan) en ik beet hem in de hand; het was van angst, van moedeloosheid! Dan vluchtte ik het woud in en wou naar huis. Heel de nacht liep ik rond maar vond m'n woonst niet. De volgende morgen kwam ik in een dorp dat ik evenmin kende en het toeval bracht me naar het sombere huis van de twee broeders.

Het tuinhekken was open en de deur eveneens. Theo en Gaspard waren in de keuken en roosterden spek voor het ontbijt. Ik snoof die lekkere geur op, ik was uitgehongerd en ging binnen. De broeders hadden juist een waakhond nodig, ze gaven me te eten en sloten het hekken. Zes maanden verliepen tussen die vervloekte dag en de komst van de zak appelen...

Theo schudde de zak nogal ruw uit, en een appel rolde voor m'n poten. Verstrooid beet ik erin en het is toen, vrienden, dat m'n hart aan het jagen ging en er in mij iets wakker werd dat de mensen « herinnering » noemen. Ik herkende de fijne, speciale smaak van het fruit en m'n neus wist de naam voor hun heerlijke geur: paradijsappels! Toen viel m'n blik op een paar bladeren, die tussen de appelen zaten. De bladeren van de blauwe regen. Meteen wist ik dat de appels van een boom kwamen die ik goed kende, van een boom die zijn brede takken boven een hut buigt, waarin gereedschap geborgen wordt, en die begroeid is met blauwe regen. Ik hield m'n neus tegen de appel gedrukt, sloot de ogen en hoorde een vertrouwde stem zeggen: « Kinderen, kinderen, neem de manden! Vandaag gaan we paradijsappels plukken. Wees voorzichtig als jullie op de hut kruipen en breek de blauwe regen niet!

Il droomde al wakend en maakte duizend veronderstellingen. Ik opende de ogen en zag opnieuw de blauwe regen gemengd met de bladeren van de boom en de bleekgroene appelen. De volgende avonden luisterde ik oplettend naar de laconieke gesprekken van Gaspard en Theo, doch die maakten me niet wijzer. De appels werden opgeborgen en stilaan vergat ik de gebeurtenis. Niet lang nadien echter haalde Theo na het avondmaal een armbanduurwerk uit z'n zak. Gaspard raspte de keel, speekte op de vloer en bewonderde het uurwerk. Ik stond op dit ogenblik op m'n achterste poten en likte een paar kruimels van de tafel. Het uurwerk lag vlak voor me en ik herkende het als het uurwerk van Bertrand, m'n kleine meester, de benjamin van de familie. Ik wist nog heel goed dat Bertrand het gekregen had voor z'n eerste communie, dat was een paar weken vóór ik verdwaalde. Door gedurig aan m'n oude thuis te denken zag ik in ieder voorwerp sporen, herinneringen van het verleden. Ik moest een knobbel in het hoofd hebben. Het was de hoogste tijd dat ik er mee ophield. Plotseling herinnerde ik me, dat ik de lederen armband tussen de tanden geknepen had op een dag toen ik met Bertrand speelde. De armband die Theo vasthield was voorzeker gaaf... ik keek nu van dichtbij naar het uurwerk en zag... dat de armband stuk was!

Die avond voelde ik, dat er een mirakel zou gebeuren. Ik voelde het zo duidelijk dat ik me over niets verwonderde, zelfs niet over het feit dat Theo, als een goochelaar, de geborduurde sjaal van m'n oude meesteres uit z'n zak te voorschijn haalde...

De twee broeders laadden hun revolvers, wierpen een grote zak over hun schouder en verdwenen per fiets in de nacht. Ten koste van een geweldige inspanning gelukte het me over het hekken te geraken. Zonder gerucht te maken, op kousenvoetjes, volgde ik de twee broeders op hun mysterieuze tocht.

Ik deed de dezelfde weg als zes maanden geleden, doch in tegenovergestelde richting. Toen Theo en Gaspard bij de vijvers kwamen, doofden ze hun fietslantarens. Ze stapten door het kreupelhout dat ik tot in de uiterste hoekjes kende en verborgen er hun fietsen. Ik haalde kunststukjes uit, om niet gezien of gehoord te worden. Geloof me, het was uiterst moeilijk, want het was herfst en de dode bladeren kraakten bij iedere stap.

De rest ging als in een droom. Theo en Gaspard openden het kriepende tuinhek en gleden als schaduwen langs de heesters tot bij het washuis. Ze openden de deur met een loper en drongen in het stille huis waarin iedereen sliep...

Een derde schaduw was de twee eersten gevolgd. Een bevende schaduw die in de hall wachtte... wachtte tot op het grote moment, het gezegend moment in het leven van een waakhond... Ik blafte zo luid, zo hard ik kon. De dieven vloekten en namen de benen. Ik liep er achter en kon Theo een stuk uit zijn broek halen. Boven werd er licht aangeknipt en ik hoorde maar één kreet:

— Het is Tuli! Tuli is weergekeerd!

Dat werd een feest! Maar, m'n lieve huisgenoten wisten toen nog niet wat ze me verschuldigd waren en ze braken zich het hoofd over het vraagstuk van m'n thuiskomst. Ja, hoe was ik te middernacht in het huis gedrongen? De meesters verstaan geen hondentaal; dat is erg vervelend! Ik heb hen nooit kunnen verklaren hoe ik binnen geraakt ben. Theo had zulks natuurlijk kunnen doen, maar die liet zich niet zien. In m'n ogen had hij zonder twijfel gelezen, dat ik hem bij de keel zou grijpen, indien hij zich de volgende morgen als een doodgewone, eenvoudige tuinier had durven vertonen.

Ik ben nu oud geworden, maar als ik 's avonds bij de kachel zit amuseert het me wanneer m'n lieve meesteres, tussen een tas koffie en een glaasje likeur, aan een nieuwe vriend mijn raadselachtige terugkeer verhaalt.

En wat er niet al bijgevoegd wordt om het nog spannender te maken! Ik sta werkelijk soms verstomd over de avonturen die ik in die zes maanden zou beleefd hebben. De mensen hebben een rijke fantasie!

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

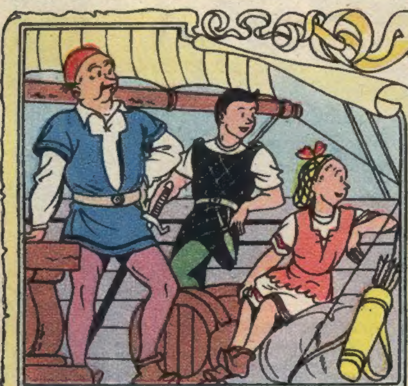
Lambik, Suske, Wiske en Rabakol zijn in Venetië. De Capitano krijgt een belangrijke opdracht, doch wordt 't slachtoffer van 'n aanslag...

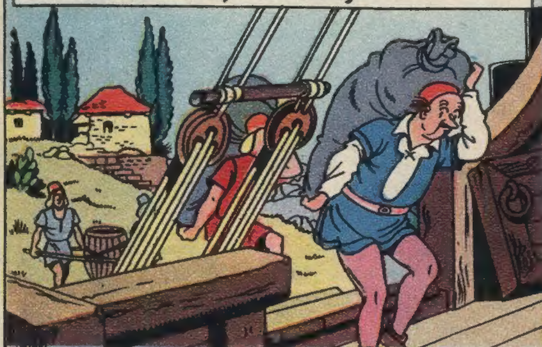

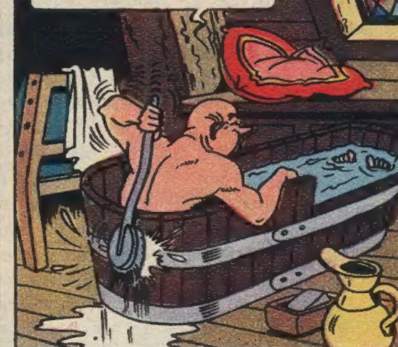

EN ZO KOMT HET DAN, DAT SUSKE, WISKE EN LAMBIK GELAARSD EN GESPOORD VOOR EEN FORMIDABELE REIS NAAR HET OOSTEN AAN BOORD VAN DE "LIVORNO" VERTREKKEN. ZIJ ZULLEN VOOR DE VENETIANEN EEN GEHEIM WAPEN AF - HALEN

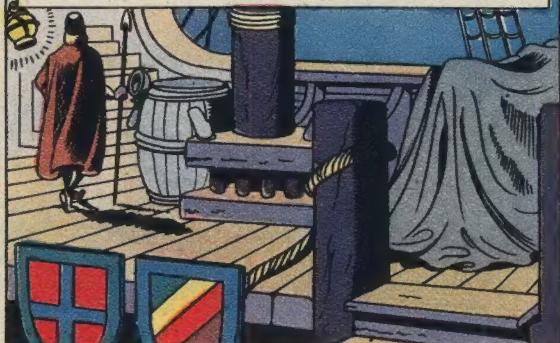

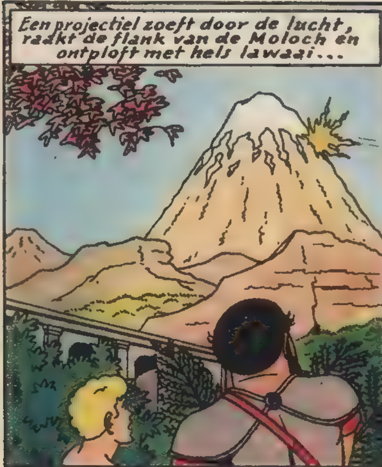

(Wordt voortgezet.)

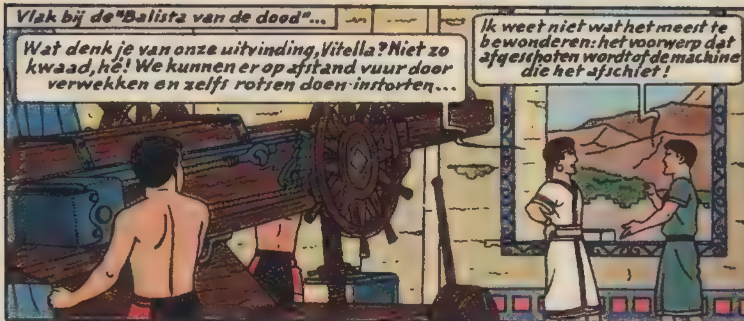

Teksten en tekeningen van J. Martin.

(Wordt voortgezet.)

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat, Christiane, Willem en Jan, de matroos, zijn in Australië en zoeken er mijnheer van Meylbeke. De bandieten Eribert en Hippoliet trachten, van hun kant, het spoor van de geleerde te vinden...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals.

Wordt voortgezet

Staan deze twee prachtige albums reeds in je boekenrek ?

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS
door **Edgar-P. Jacobs**
(64 mooie kleurbladzijden : 65 frs.)

★

DE AVONTUREN VAN CORENTIN
(64 boeiende bladzijden
en acht bijgevoegde kleurpaginas : 59 frs.)

VOLGENDE WEEK
verschijnt
een prachtig,
nieuw tekenverhaal
DE RING VAN GIBIL
door Raymond Reding

Drie grote feestdagen : Sinterklaas, Kerstmis en Nieuwjaar zijn op komst, vraag aan je ouders een van de tenten die je hier ziet, en bestel ze, **tegen terugbetaling**, met al de bijhorigheden voor het opslaan in tuin of appartement.

Indiaanse tent :
Basis 1 m., hoogte 1,40 m.
In 't wit : **190 frs.**
Gekleurd (waterdicht) :
295 frs. (reclameprijs).

Hetzelfde model, doch groter :
Basis 1,30 m., hoogte 1,70 m.
In 't wit : **280 frs.**
Gekleurd en waterdicht : **450 frs.** (reclameprijs).

★

Tent « Politiemuts » :
Hoogte 1,10 m., breedte 1,20 m., diepte 2 m.
Gekleurd en waterdicht : **550 frs.**
Hoogte 1,30 m., breedte 1,30 m., diepte 2 m.
Gekleurd en waterdicht : **675 frs.**
Hoogte 1,60 m., breedte 1,60 m., diepte 2 m.
Gekleurd en waterdicht : **795 frs.**

Schrijf op je bestelling de kleur die je wenst : **groen, oranje, okergeel of wit.**

★

Een voetbal, « automatisch » systeem, uitstekend leder. Onvergelijkbare kwaliteit en prijs !
Nr 2 : **190 frs.**
Nr 3 : **215 frs.**

★

DE KAMPEERDER
Antwerpen : 21, Leopoldstraat — tel. : 322.491.
Brussel : 169, Koninklijkestraat — tel. : 17.86.21.

PRALINES ● BISCUITS VAN VICTORIA

De KUIFJE's BON

- Voor de Kuifje's bons kun je **alleen** de geschenken krijgen vermeld op de premielijst. Het is dus onnodig wat anders te vragen.
- Nog iedere dag ontvangen we zendingen met een onleesbaar of onvolledig adres. SCHRIJF NAAM EN ADRES IN **DRUKLETTERS !**
- Maak een keurig pakje van je bons. Vele pakjes zijn leeg of gescheurd, wanneer ze hier toekomen !
- Het album **Reinaert de Vos** en het album **De Koninklijke Prins** zijn verkrijgbaar tegen terugbetaling.

★

NOG ONBEKENDEN !

G.2765, X. van Aalst : 50 punten. — G.1212, Frans Lauwers, van ? : reeks II. — G.1125, J. Neuts, Diesterse steenweg van ? : reeks 4 en 5. — G.2663, K. van Herenthout : reeks 5. — G.5858, X. van Bocholt. — G.5047, X. van Aalst.

— Vlug, vlug, je pendel, professor Zonnebloem, want een van onze vrienden heeft zijn KUIFJE's BONS verloren !...

LIJST VAN DE PREMIEN

		Aantal punten
1.	Vijf reeksen van veertig plaatjes « Reinaert de Vos » ... ... **Per reeks :**	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproducties in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje A, 15 figuren	50
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje B, 22 figuren	60
4.	Kleurprentkaarten KUIFJE (reeks I of II) **Per reeks van vijf kaarten :**	70
5.	Omslag schrijfpapier van KUIFJE, verschillende onderwerpen	80
6.	Vijf reeksen van tien foto's « PRINS BOUDEWIJN » ... ... **Per reeks :**	100
7.	Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets of autoped, in drie kleuren	100
8.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine) met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
9.	KUIFJE's puzzle in hout	350
10.	KUIFJE's puzzle (groot model) in hout, getekend door Hergé	500
11.	Blokjesspel KUIFJE	500

CHOCOSWEET ● KUIFJE'S ZEEP ● MARGARINE INA VAN PALMAFINA ● DIETWAREN VAN BEUDEBERT ● ROOMIJS PRIMA ● CHOCOLADE ● TOFFEES

CONFITUREN ● INGELEGD FRUIT ● INGELEGDE GROENTEN PRIMA ● ROOMIJS PRIMA VAN HATTERNE ● DIETWAREN TOSELLI ● CHOCOLADE ● TOFFEES

TIMBRE TINTIN
POINT 1 PUNT
KUIFJE'S BON

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau zijn eindelijk op Nusa Penida geland. Door de gouverneur worden ze verjaagd. Na een dolle vlucht ontmoeten ze de twee medepassagiers van de « Haai »...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

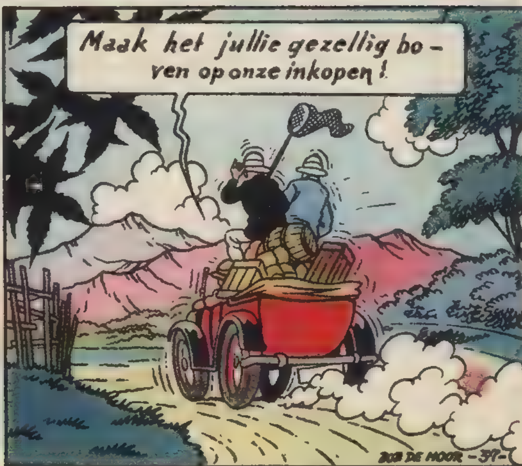

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Juan de Los Cordales heeft een goed hart, hij is moedig en flink, maar opvliegend. Esteban de Ribeira is jaloers omdat hij de nederlaag leed en zweert zich te wreken...

Opgeschrikt door een zware donderslag, gaat het paard van Juan aan de haal.

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIMZINNIG ZWART LICHT

Sherlock Holmes, de beroemde detective, komt op de plaats van de misdaad, knipt zijn zaklamp aan, en verlicht daarmee ieder voorwerp in het vertrek. Zal hij iets ontdekken ? De lezers houden hun adem in... Waarschijnlijk zou Conan Doyle raar opkijken indien hij vernam, dat de moderne Sherlock een « zwart licht » gebruikt om de mysteries op te klaren !

HET zijn kwikdampen die het zwart licht uitstralen. Deze kwikdampen zijn in een lamp gevat, die afgesloten is met een glas waarin een bepaalde hoeveelheid nikkel en zuurstof gemengd werd. Wanneer men de lamp bekijkt ziet men niet dat ze licht uitstraalt; ze laat inderdaad alleen ultra-violetstralen door, die voor het oog onzichbaar zijn. Deze zwarte stralen hebben de zonderlinge eigenschap zekere stoffen te absorberen. De stralen zetten ze om in een licht, duidelijk zichtbaar in de duisternis. Ze zijn fluorescent.

Stellen we voor dat er een moord gebeurd is en de moordenaar het bloed dat op zijn jas drupte zorgvuldig (althans voor het blote oog) heeft afgeveegd. Het zwart licht van Sherlock glijdt over de jas en de voor het oog onzichtbare bloedsporen stralen plotseling een licht uit...

Af en toe leest men in de krant, dat valsmunters aangehouden of valse postzegels ontdekt werden. Al kennen de vervalsers ook al de knepen van het vak, ze hebben nooit precies dezelfde inkt als deze gebruikt door de officiële diensten en de ultra-violetstralen verraden dit onmiddellijk. Vervalsingen van officiële dokumenten (identiteitskaarten, wissels, enz.), kan niet veel baat brengen, want het zwart licht ontdekt de uitgewiste plaatsen.

Geheime boodschappen worden wel eens met onzichtbare inkt geschreven en daarover met gewone inkt een gewone brief. Met het blote oog ziet men de geheime boodschap niet, doch nauwelijks glijden de zwarte stralen over het papier of de onzichtbare tekst verschijnt...

Er zijn antiquairen die nieuw voor oud durven verkopen. Het « nieuw » werd door allerlei chemische en technische middelen « oud » gemaakt en waar zelfs de specialisten geen uitspraak durven doen, komen de zwarte stralen te hulp.

BOTER IS GEEL, DOCH MARGARINE IS BLAUW !

Voor onze ogen zijn beide producten geel, doch onder de violetstralen blijft natuurlijke boter haar gele kleur behouden, terwijl margarine blauw is.

Een vers ei is vurig rood, een minder vers heeft een purperen schijn. Al naar gelang het ei ouder is, wordt het van purper helemaal blauw. Nog andere voedingswaren verraden hun leeftijd aan de ultravioletstralen, de kleinste bacteriën, de geringste schimmel en de brand in het koren komen te voorschijn.

In de lederindustrie wordt het zwarte licht gebruikt om uit te maken of de synthetische producten van slechte hoedanigheid het goede leder niet aantasten. In hospitalen, moederhuizen, fabrieken van voedingswaren en pharmaceutische producten, kortom overal waar de verse lucht een belangrijke rol speelt, kan men de lucht steriliseren met de hulp van kwiklampen. In verschillende grote magazijnen van voedingswaren in Amerika wordt dit systeem toegepast, zodat het voedsel absoluut vers en vrij van bacteriën is.

HET ZWARTE LICHT IN DIENST VAN DE NIJVERHEID

In verschillende nijverheidstakken wordt het gebruikt om sabotage op het spoor te komen. Het zwarte licht neutraliseert electrische ladingen. De fluorescente reklameborden, die 's nachts zoveel indruk maken, zijn het resultaat van een bestraling met zwart licht.

Zwart licht stimuleert reacties en het verandert de plantaardige vetten in vitamine D^2, die rachitisme (Engelse ziekte in de volksmond) bestrijdt. Door eenvoudige bestraling worden sommige voedingswaren gevitamineerd.

Het zwarte licht helpt dus niet alleen de politie, maar ook de nijverheid en de dokters in hun zorg voor de gezondheid en de welvaart van het volk.

MONSIEUR VINCENT

In Frankrijk is een nieuwe burgeroorlog losgebroken. Het Hof en minister Mazarin verlaten Parijs. Condé trekt met zijn troepen naar de hoofdstad. Om de Parijzenaars te helpen, zal Vincent naar de koningin gaan...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Eindelijk kwam het lang verwachte bericht : Mazarin kondigt een algemene amnestie af. Parijs was gered en vrij ! Vincent wijdde zijn laatste krachten aan het opstellen van de definitieve statuten en regels van de liefdadige orden en instellingen. Het zijn dokumenten die nog steeds actueel zijn en blijk geven van werkelijke naastenliefde en gezond verstand.

De Zeilsport en de America Beker

EEN van de mooiste schouwspelen die een mens bewonderen kan, is de zeilsport. De boten glijden over het water, schijnbaar zonder de geringste inspanning, de wind maakt de zeilen bol en wij merken niet dat de bemanning van de boot ze ontelbare keren neerlaat en hijst en steeds weer het roer omgooit om de wind uit de goede hoek te krijgen. Bij stijve bries en stormwind zijn de zeilers na een wedstrijd totaal uitgeput.

Een zeilboot van de klasse « zes meter » heeft een vijfkoppige bemanning, wat juist genoeg is om twee zeilen te manœuvreren. Voor een zeilboot van deze afmetingen gebruikt men nooit meer dan twee zeilen tegelijkertijd : groot zeil en fok, alhoewel men soms veertig zeilen aan boord heeft die allen gebruikt worden, al naar gelang de wind en de snelheid die men halen wil.

Het schoonste zeil is het « spinnaker », een groot, rond fokzeil dat gebruikt wordt wanneer men de wind in de rug heeft. Wanneer er slechts een briesje waait, gebruikt men thans wel eens een spinnaker uit nylon, omdat nylon zo licht is en de zachtste wind het zeil bol zet. Een groot zeil uit nylon kost 25.000 B.frs. of fl. 2.000 en soms scheurt het... Tijdens de laatste Olympische Spelen bv., scheurde een plotselinge, hevige windstoot twee grote zeilen van één zeilboot !

IEDERE BOOT HEEFT Z'N EIGEN KARAKTER

Twee boten van hetzelfde type, gebouwd op dezelfde werf uit hetzelfde hout, naar hetzelfde plan en met dezelfde zeilen, zijn toch niet dezelfde ! De eerste verkiest misschien een harde wind, terwijl de tweede de voorkeur geeft aan een briesje. De eerste ontwikkelt de grootste snelheid met de wind in de rug, de tweede komt het best vooruit wanneer de wind langs de flank strijkt. Hoe dat mogelijk is ? De ingenieurs die de twee boten maken weten het zelf niet. De zeeman zegt : Een schip is een levend wezen en ieder schip heeft zijn eigen karakter ! En de zeeman heeft gelijk.

Toen de Engelsen en de Amerikanen in de helft van de vorige eeuw elkaar nog de America Beker betwistten, lieten beide rivalen drie boten van hetzelfde type bouwen, beproefden ze alle drie en namen er de beste uit. De winnaar ontving 500 guinjes, in onze huidige munt een half millioen frs. (ongeveer 40.000 gulden).

In het jaar 1851 stak een kleine Amerikaanse schoener de Atlantische Oceaan over, hees nieuwe zeilen en nam deel aan de strijd voor de Grote Beker die te Cowes betwist werd. De Engelsen schaterlachten : Wat, zo'n kleine schoener wou zich meten met hun beroemde zeilboten ? Een goeie mop !

Enkele uren later klopte de *America*, dat was de naam van de schoener, de Engelse zeilboot *Aurora* met acht minuten !

EEN NATIONALE RAMP !

Voor de Engelsen was de overwinning van de Amerikanen een nationale ramp en colonel Peel interpelleerde de regering over deze kwestie. De Britten moesten en zouden die schande weer uitwissen ! En ze beproefden het met Britse taaiheid... tachtig jaar lang !

James Ashbury, een rijke Engelsman, beproefde negen jaar na die zwarte dag, de America Beker te winnen met zijn prachtige zeilboot *Cambria*. James Gordon Bennett, de eigenaar van de *New-York Herald* (Amerikaans dagblad) pakte uit met de *Dauntless* en won de beker. James Ashbury keerde terug naar Groot-Brittannië en liet de *Livonia* bouwen, waarmee hij aan twaalf wedstrijden deelnam en twaalf maal verloor.

DE SPOORWEG TEGEN DE THEE

Na dertien jaar kwamen de Britten opnieuw uit hun schelp. Intussen waren de zeilboten zo duur geworden dat de multi-millionnair Vanderbilt (de man van de stoomboten en de spoorwegen) er zich moest mee bemoeien. De Britten moesten nogmaals met lege handen huistoe. In 1893 kwam Lord Dunraven met z'n *Walkure*, een prachtige boot die in Engeland alle wedstrijden won, naar Amerika. Op het ogenblik dat de *Walkure* zou winnen, scheurden twee spinnakers en de Yankees hielden hun Beker in eigen land.

Sir Thomas Lipton (de man van de thee) kon het niet meer aanzien en liet voor de Britse deelnemers de beroemde *Shamrock*-reeks bouwen. Hij gaf er fortuinen voor uit. Vanderbilt wou niet ten achter blijven en hij bouwde de *Enterprise*, wat hem (in die tijd) 18 millioen francs kostte (ongeveer anderhalf millioen gulden). De *Enterprise* was een constructiewonder, met een 52 meter hoge mast in aluminium, die een gewicht had van 1.815 kg. Die van de *Shamrock* woog 2.810 kg. De zeilen van de *Enterprise* konden electrisch gehesen worden, wat betekent : in een minimum van tijd. De strijd was dus ongelijk en Sir Thomas Lipton verloor, zoals het trouwens te verwachten was.

Sopwith, een vliegtuigbouwer, volgde Lipton op en met zijn *Endeavour* bracht hij na tachtig jaar de America Beker bijna naar Groot-Brittannië !

De wedstrijd tussen de *Endeavour* en de *Rainbow* werd voor New-York betwist in zeven keren. De zee was woelig en er woei een stijve bries. De *Endeavour* overwon de *Rainbow* een eerste maal. Ook de volgende dag moest de *Rainbow* weer de vlag strijken. De derde dag, bij kalme zee, overwonnen de Amerikanen. De laatste vier proeven werden harnekkig betwist en gewonnen door de *Rainbow* in een recordtijd; volgens de vaklui, de schoonste zeilwedstrijden uit heel de geschiedenis. De *Rainbow* boekte het verlies van vijf spinnakers.

DE WONDERBOOT !

In 1937 ging Sopwith andermaal de Oceaan over met een nieuwe *Endeavour*. De Vanderbilt-trust bracht de *Ranger* in lijn die al de wedstrijden won. De *Ranger* wordt wel eens de wonderboot geheten, omdat er in een eeuw tijds geen twee zulke prachtexemplaren van de werf komen.

Sedertdien hebben de Engelsen de pijp aan Marten gegeven. Voorlopig althans, want niemand weet of er geen tweede Sopwith het plan koestert de Yankees de begeerde America Beker afhandig te maken.

EUROPA EEN... ALTHANS IN DE LUCHT !

DE vijf grootste luchtvaartmaatschappijen ter wereld zijn Amerikaanse : Pan American World Airways, American Airlines, de United Airlines, de Trans World Airlines en de Eastern Airlines. Dan komen pas de Air France, de K.L.M., de BOAC, de BEA, de SAS, de SABENA, enz. Europa heeft veel moeite om het hoofd te bieden aan de Amerikaanse concurrentie en daarom wil men de verschillende organisaties samen smelten, zoals de Scandinavische luchtvaartmaatschappijen het reeds deden in 1946 (SAS : Scandinavian Airlines System).

Dat de Amerikanen over dit plan minder enthousiast zijn is te begrijpen, vermits al de luchtvaartmaatschappijen van Europa samen een ernstige bedreiging voor hun heerschappij zouden vormen.

EEN EERLIJKE DIEF ?

IN het huis van Mevrouw Odette Churchill (de vrouw die tijdens de jongste oorlog opdrachten vervulde voor de Engelse spionnagedienst) werd ingebroken en benevens voorwerpen van waarde ook haar medailles ontvreemd. De dief zond de medailles in een pakje terug, hij moet er dus wel respect voor gehad hebben.

NIEUWE PETROLEUM-BRONNEN

VERMITS het zonder petroleum niet gaat, wordt er overal ijverig naar gezocht. Sedert twee jaar verricht men boringen op de weg van Pau naar Tarbes (Frankrijk) en thans heeft men op een diepte van 5.052 meter de zo begeerde olie gevonden. De geboorde petroleum riekt niet en is zeer zuiver.

WAAR GAAN DE ITALIANEN LIEFST HEEN ?

DE Italiaanse Gallup heeft aan de bewoners van het schiereiland de vraag gesteld : « Indien u naar het buitenland zou kunnen gaan, welk land zou u dan willen bezoeken ? »

De meeste Italianen wensen naar Frankrijk te gaan, dan komen Noord-Amerika, Engeland, Spanje, Oostenrijk, de Noordelijke landen, Zuid-Amerika en Rusland.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WEER EEN NIEUWE JEEP !

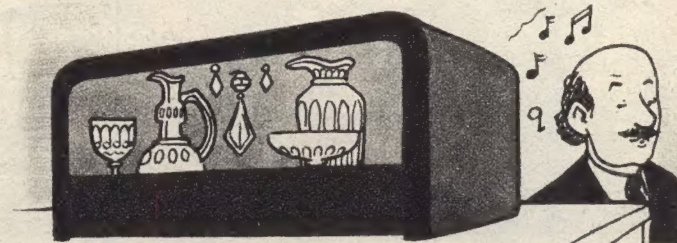
DE Fiat-fabrieken hebben een jeep gebouwd die fel gelijkt op de Willys-Overland en LA CAMPAGNOLA werd gedoopt. Deze jeep heeft zes plaatsen, kan een snelheid van 100 km. per uur halen met 53 PK. en een cylinderinhoud van 1.900 cm3. De Fiat-jeep kan even goed de trappen, steile hellingen op, door de moerassen en de woestijn als de Amerikaanse Jeeps.

EEN TELEVISIE-ZENDER TE MONTE-CARLO

HET radiostation van Monte-Carlo koestert het plan een televisie-zender te bouwen op de Mont Agel, de hoogste berg van het vorstendom. De eerste proefnemingen werden reeds gedaan in 1949 en dit jaar werd een zender van 200 watt beproefd. De beelden werden in Monte-Carlo, te Cannes en Nice uitstekend ontvangen. Over drie jaar zou de televisie-zender klaar komen die een straal van 100 km. kan bestrijken, zodat de uitzendingen ook in Marseille zouden kunnen opgevangen worden.

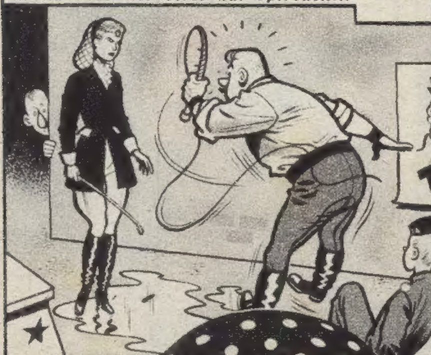
EEN RADIO ZONDER LAMPEN !

IN Groot-Brittannië werd een radio gebouwd met cristallen in plaats van lampen. Hij werd te Londen gedemonstreerd, alhoewel de radio zich nog in het experimenteel stadium bevindt. Men hoeft geen voltage op lage spanning te gebruiken als deze radio, met de door een batterij van 50 volt geleverde stroom, speelt. De cristallen die als stroomversterkers en gelijkrichters dienen, zijn uit roet, dat door gasfabrieken geleverd wordt, vervaardigd. Zij gaan, naar verluidt, 2.000 uren mee. Met de productie in serie van deze cristallen zal de eerste tijd nog niet begonnen worden. Waarschijnlijk zullen ze practisch eerst te pas komen in electronische rekenmachines en hoorapparaten.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

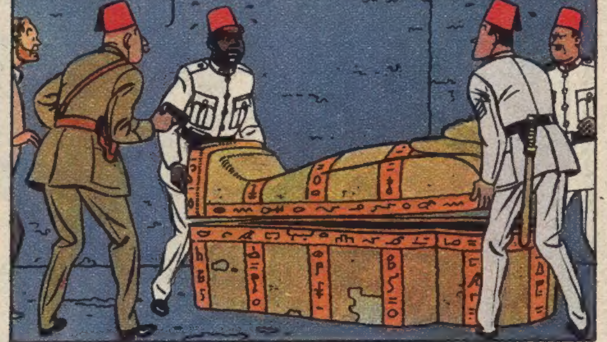

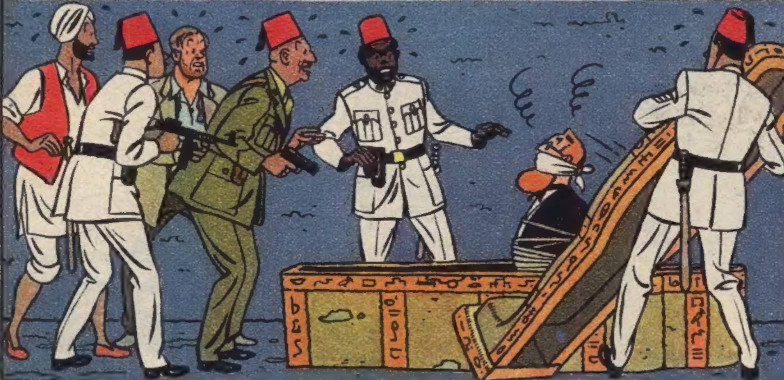
(Wordt voortgezet.)

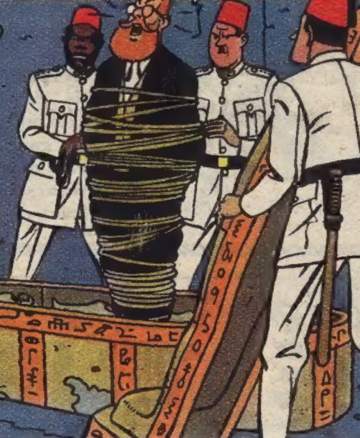

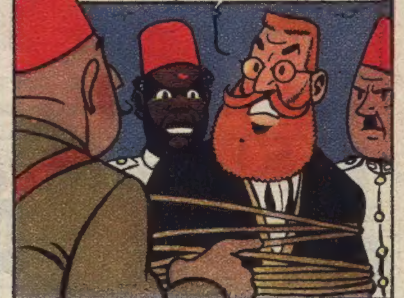

(Wordt voortgezet.)